

»Vi ste luč sveta« (Mt 5,14)

Življenje po evangeliju je luč tudi za neverne

(Meditacija za dekanjsko rekolekcijo, november 2011)

Pripravi: Bogdan Berce

V pripravi premišljevanja za nas, duhovnike, imam vedno pred seboj skupino, ki jo dobro poznam. Njenim članom zaupam, samega sebe jim dajem v osebnem stiku. Meditacija je osebna, ne kakor neko predavanje. Kako se mi, duhovniki, med seboj poznamo? Najbrž najbolj po tem, kako je nekdo drug uspešen ali ne, kaj dela, v čem je pogumen, zakaj ga župljani hvalijo. Njegovega doživljanja pastorage in osebnega življenja z Bogom pa ne poznamo ali ga premalo poznamo. Torej je težko napisati premišljevanje duhovnikom.

Naj bo danes samo poskus.

Kaj nosim v sebi iz prejšnjih časov, kar bi lahko dal danes? Prav gotovo evangelij. S tem veselim oznanilom živim sam in ga delim z drugimi. Zelo zanimivo je spregovoril duhovnik v nekem intervjuju, ko je dejal, da ga je strah, ker mladi duhovniki živijo v malodušju in jim evangelij ni življenjsko veselje. Njemu je tak vidik tuj, ker hoče povsod pričati kot veseli oznanjevalec, ki ima kaj povedati in tudi dati. To pa je veselje in upanje.

Vi ste luč sveta, se nam zariše pred oči najprej kot svetloba, ki prihaja od zgoraj in kot zavest, da to svetlobo delimo drugim. Je notranja luč, ki najprej prevzema nas same in ji na to ni potreben še nek zunanji svetilnik, ki ga bodo prižigali drugi. Mi smo lahko oboje hkrati. Za novo evangelizacijo bi to pomenilo:

1. Nova gorečnost ali še boljše prevzetost od luči

Naša duhovniška identiteta je »prevzeta« od preteklosti. V njej se vidimo in čutimo kot poslani, ki imamo moč in poslanstvo, ne dregnemo pa v tisto os samega sebe, kjer bi preteklemu rekli ne. Ta je tolikokrat zapisana v evangeliju in sporočilih vseh prerokov, da izstopa kot najpoglavnejši problem ali kot popolna rešitev: problem, da smo ostali v mejah starega; rešitev - kdor se spreobrne, najde svoje bistvo in poišče novo pot za svoje poslanstvo. Ne oklepamo se več malodušja in ob vsakem pišu vetra, groma ali strele, iz nekrščanskih krogov ne kličimo: »Gospod, reši nas, potapljam se.« S tem nisem utemeljitelj česa novega, česar ne bi že poznali, da bi skupaj z nami krenil v tisto prihodnost, kjer bi drug z drugim oblikovali sami sebe in se s ponižnostjo »zagnali« v novo zavzetost, da je luč evangelija najbolj prečiščujoča resnica. Biti luč drugim, si ne pomeni vedno znova predstavljati, kaj sem in kaj zmorem, temveč se kot »ponižna božja dekla« približati ljudem, ki nas pričakujejo očiščene in polne Boga.

2. Nova evangelizacija z novo metodo

Ob branju Lasconijevih dnevnik razmišljanj 365 + 1 se beseda metoda pojavlja kot antipropaganda duhovniškemu delu, ker so vzkliki: »Nove metode nas ne bodo rešile,« ali pa »z novimi metodami samo zatrpamo praznino v vernikih, da mislijo, kako smo sodobni,« sem bil tudi ob misli nova metoda za novo evangelizacijo skeptičen. Vendar prehitro. Nova metoda nam po p.

Branku Cestniku ponuja tudi novo spremembo v nas samih. Ne kako delati, temveč kako biti. Biti s tistimi, ki verujejo in biti s tistimi, ki ne verujejo. Iskati nova okolja, ki jih neprestano ustvarja sodobni tek časov in ljudi ter v njih ustanavljati mala občestva. Ta so v resnici lahko zelo majhna kot gorčično zrno in nas ni strah, ker so tako majhna. Zreti v velike krošnje, ki so nas v preteklosti navdajale z evforijo navdušenja (te so se vse polomile kot hrast v viharju), pomeni izgubiti stik z občestvom. Puščati v župniji zdrava jedra, čeprav majhna kot gorčično zrno, je napor. Je trud, ki se izraža z zavzetostjo, da prinašamo luč.

3. Nova evangelizacija v izrazu

Iskanje novega izraza ali izražanja, ki bo blizu sodobnemu svetu, ni prilagajanje njegovi govorici. Izraz je lahko beseda, ki pričuje, je lahko drža, s katero pričujem brez besed. Oboje je potrebno, Oznanjevanje je namreč vekotrajno delo Cerkve. Duhovnik mora v komunikaciji dokazati, da je njegov jaz jaz, ki trdno stoji v Kristusu. Če pomislim na Kristusovo trditev »vaš da bodi da in vaš ne bodi ne«, tisti način izražanja, ki je jasen in obenem popolnoma upravičen, da se nismo prav nič oddaljili od izrazov, ki jih potrebuje sodobni človek. Pri mladih se srečujemo s slengom, ki jih zelo sprošča in dela domače. Če jih sam posnemam, se mi nasmihajo. V sporočilih skoraj ni več slovenščine, ko med seboj govorimo, pa hočejo čiste besede. Nov izraz je torej luč, ki stalno gori iz nas, in ne ugasne, ko je pošlo olje.

Nov izraz pa je predvsem stik s sogovornikom, ki govori, ker to potrebuje in potrebuje nekoga, ki ga posluša. »Govori, Gospod, tvoj hlapec posluša« (1Sam 3,10), je beseda, ki nas s ponižnim sluhom približa duši sogovornika.

Ker čutim v sebi, da je Pavlovo povabilo, naj neprenehoma molimo, tako močan osebni privilegij, ki ga imamo verniki, da se od tega ne trgam, »imam veliko dela, vsega ne zmorem, saj ni več časa za ...«, ker bi drugače izgubljal svojo vez z Odrešenikom. Ko pogovor preide v daritev, pa vem, da se nobene sile ne morejo upreti temu žaru, ki prihaja iz Njega. Samo On je On, ki rešuje. In jaz morem trdno stati, ker verujem vanj.

V sebi nosim mnoge prvine tega, kar pričakuje od mene nova evangelizacija. Luč sveta je vedno dvojni izziv: trud, da bi bila vedno luč v meni, in poslanstvo, da jo predam drugim. Nazareško sporočilo iz shodnice je prepričljivo in prisrčno: »Poslal me je, da oznanim blagovest ubogim« (Lk 4,18). Jezus je rekel, da se je to v tistem trenutku začelo. Mene pa teži, da še nisem začel tako kot On in tudi ne z vso zavzetostjo stopil na njegovo pot. Nova evangelizacija pomeni tudi novo duhovnikovo identiteto, da sem vedno bolj in na nove načine bliže Njemu, da skupaj z Njim »ne bom vpil in ne bom delal hrupa« (Iz 42,7), bom pa vedno bolj trdno nosil v sebi njegov pečat: »Poklical sem te po imenu, moj si« (Iz 43,1b).